

lotussega Issanda pole hoialfid ja rõõmsa süddamega sedda árrateeksid, mis temma armolinne hea tahtminne on. „Sedda lah, kui armosaatjat tunned sinna ommeti jubba?!” küssis kirkiko õppetaja; „ehk kas olleks sinnoga, mõi waene tütrekenne, se millets luggu, et ei olleks Issandast Jeesusest ühtegi veel kuulnud?!” — Siis hüdis Maria süddamelikko rõõmoga: „Oh aus herra! praegu olen ommas unnenäggemisses sedda nimmetud Jeesus kuulnud ja tedda ennast ja seddagi náinud, kuid a temma lahkesti ning rohkeste linnud toitis. Kuuljin rárrast veel temma armo sannad, misga temma minno meest jahhutas ja süddant kergitas. Agga et se ei olnud muud kui üks paljos unnenäggeminne, sepárrast passun minna teid árdaste, rákige minnule veel rohke minne fest Jeesusest, sedda minno südda jubba hakkand armastama.” — Kirkiko õppetaja ei wibind mitte, neid rõõmsaid sannunud Jeesusest lapsele lühhidelt kuluata.

Selle mõnnusa kõnnelemisse olid

mõlemad teekáiad sihna allearvisse sanud. Maria näitis süs teisele hurtifko, kus temma wannemad ellased. Kirkiko õppetaja jättis nüüd last Jummalaga, satis paljo terwist issale ja emmale ja lubbas homme tulla neid waatma. Laps andis temma käele suud, tännas tedda keigest süddamest temma õppetusse ja maeniusse eest, ja astus omma okste kimboga rõõmsa süddamega hurtifko sisse. Ei olnud enne sedda veel tal mitte ni lahke melega kui nüüd koid sanud.

Issa istus sál tühja laua jures nukra náoga, pead kahhe käe wahhel toetud. Emma oli kui ifka omma wodi peál fibbedas wallus, ja kahvatud silmadega náhha. Ja segipárrast olli Maria meel úsua rõmus; fest temma kandis ommas süddames üht warrandust, mis temma ei olnud enne ei poegi mitte katenud. Olli lapselikko jõbrust teinud ühhe Waimoga, kes ehk pragi kui ainus abbi ning armosaatja sün hääda töhhäl ennast saab töeks tunnistada.